



Folketingets Beskæftigelsesudvalg  
lov@ft.dk

Finn Sørensen  
Finn.S@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet  
Ved Stranden 8  
1061 København K

T +45 72 20 50 00  
E bm@bm.dk  
www.bm.dk

CVR 10172748

15. december 2016

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 17. november 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 132 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Finn Sørensen (EL).

J.nr. 16/17511

**Spørgsmål nr. 132:**

”I ministerens svar på BEU alm. del - spørgsmål 35 gør KL rede for en lang række initiativer, som kommunerne sætter i værk for at undgå, at borgere som berøres af kontanthjælpsloftet bliver sat ud af deres bolig og i givet fald for at genhuse de pågældende i billigere, evt. midlertidige, boliger. Vil ministeren forklare, hvorfor kommunerne er nødt til at gennemføre disse initiativer i betragtning af at ministeren mener, at kontanthjælpsloft og 225 timers regel vil medføre, at de pågældende kommer i arbejde og derved frigør sig fra loftet og 225 timers reglen, og i betragtning af, at ministeren mener, der er tilstrækkeligt med billige boliger til kontanthjælpsmodtagere som tvinges ud af deres bolig på grund af kontanthjælpsloftet?”

**Svar:**

Baggrunden for indførelsen af kontanthjælpsloftet og 225-timers reglen er, at det for alt for mange i kontanthjælpssystemet ikke har kunnet betale sig at arbejde. Med kontanthjælpsloftet har vi sikret, at der er en bedre balance mellem på den ene side, at det altid kan betale sig at arbejde og på den anden side, at kontanthjælpen skal udgøre et rimeligt, midlertidigt forsørgelsesgrundlag. Og med kravet om 225 timers arbejde indenfor de seneste 12 kalendermåneder for at bevare retten til fuld hjælp har vi sikret, at de modtagere af hjælp, som godt kan arbejde, også reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Indførelsen af kontanthjælpsloftet ændrer ikke på satserne i kontanthjælpssystemet. Det vil sige, at borgerne stadig modtager den samme forsørgelsesydelse som hidtil. Desuden vil den enkelte borger – ved at arbejde selv få timer om ugen – kunne skabe plads under loftet til igen at modtage hele eller dele af den særlige støtte eller boligstøtte, vedkommende måtte have mistet på grund af loftet. På tilsvarende vis kan kravet om 225 timers arbejde om året opfyldes ved blot få timers arbejde om ugen. Endelig er der ved indretningen af reglerne for 225-timersreglen en række forlængelses- og undtagelsesmuligheder, således at personer, der slet ikke kan arbejde, ikke bliver omfattet.

Efter min opfattelse har modtagere af kontanthjælp m.v. forsat et rimeligt forsørgelsesgrundlag, men det er klart, at det kan være relevant for den enkelte at foretage nye prioriteringer, herunder flytning til en billigere bolig, hvis man bor i en dyr lejlighed.

I den sammenhæng vil jeg gerne kvittere for, at KL i sit bidrag til besvarelsen af spørgsmål nr. 35 (BEU alm. del) redegør for en lang række af de bolig- og socialpolitiske redskaber, kommunerne har i forhold til at hjælpe borgerne i den enkelte kommune, og som jeg forventer kommunerne er bevidste om og anvender i relevant omfang.

Afslutningsvis vil jeg endnu en gang slå fast, at jeg ikke anerkender præmissen i spørgsmålet om, at kontanthjælpsloftet i sig selv skaber flere udsættelser. Der er ikke nødvendigvis en sammenhæng mellem lavere indkomst og risikoen for at blive sat ud af boligen. Undersøgelser gennemført af SFI viser således, at der som oftest ikke er tale om én enkelt forklaring på, at lejere sættes ud af deres bolig. Der er typisk tale om et sammenfald af flere faktorer, som fx manglende evne til at administrere egen økonomi, stor gæld, psykiske problemer, misbrug osv.

I de situationer, hvor en borger af forskellige årsager er i fare for at blive sat ud af sin bolig, har jeg en helt klar forventning om, at kommunerne anvender de muligheder, de har til rådighed i forhold til at hjælpe udsættelsestruede borgere.

Venlig hilsen

Troels Lund Poulsen